

ambachtenlab borduren

Na de zomer heb ik met **Ans Nout** teruggekeken op de ambachtelijke borduurweken, die zij met het **AmbachtenLab** heeft beleefd.

In het kader van de tentoonstelling 'Haute Bordure' in het Fries Museum was Ans als ervaren borduurster gevraagd om, namens Vrouwen van Nu, samen met 2 borduursters, 2 modeontwerpers en textielexperts en 3 studenten van het Friesland College Mode Design, een kunstwerk te maken. Een mooie uitdaging, waar Ans graag aan mee wilde werken.

Eerst is er gezamenlijk een thema voor het werkstuk bedacht: **van Ambachtelijk naar 2021**; oude ambachten/technieken in een nieuw jasje steken. Supervisor Marijke heeft hen hierin op weg geholpen, waarna het resultaat in de loop van het project is gegroeid.

De deelnemers kenden elkaar niet, maar hebben gedurende het proces veel van elkaar geleerd, qua technieken en ideeën. Er zijn verschillende materialen gebruikt, zoals stof, borduurgaren, kralen, pailletten, klei en plastic en deze zijn op diverse (nieuwe) manieren verwerkt. Zo zijn er bijvoorbeeld kraaltjes 'gestapeld'. Ideeën voor het kunstwerk zijn ook opgedaan uit kledingstukken op de tentoonstelling.

Omdat vanwege Corona het werkstuk in korte tijd gerealiseerd moest worden, heeft Ans het er, net als de andere 'ambachtslieden' in vijf weken druk mee gehad: op maandag en dinsdag werkten ze met elkaar in het atelier in het Fries Museum, de andere dagen werd er thuis gewerkt.

Nadat het kunstwerk ruim zes weken in de hal van het Fries Museum te bezichtigen was, is het eind augustus naar het Openlucht Museum in Arnhem gegaan, waar het straks tentoongesteld wordt. Ook wordt hier een kist op maat gemaakt, waarin het kunstwerk 'op reis' door het land zal trekken. Zo hopen we het ook nog een keer in Fryslân te zien te krijgen.

detail kunstwerk

Ans is een 'betûfte' borduurster; handwerken heeft ze van haar oma geleerd en op het atelier, waar ze kerkelijke kleding borduurde. Ze houdt van uitdagingen hierin met creatieve mensen. Ze heeft in de Commissie Handwerken en Textiele Werkvormen Fryslân gezeten en bij Vrouwen van Nu het quilten geleerd.

Bij haar thuis heb ik de prachtige **naaldschilderijen** bewonderd, waarvoor ze zelf de ontwerpen op maat maakt en daarna borduurt. En wie kent niet de 'ijsvogel', waarmee Ans de textielwedstrijd op de Vrouwen van Nu Beurs won? Ook het goudborduren is een ambacht, dat Ans in de vingers heeft. Zo mooi, om te zien hoe ze deze fijne techniek tot mooie resultaten brengt: gouden libelles verwerkt in borduurschilderijen.

Jantsje Kalsbeek

werken aan het kunstwerk met het AmbachtenLab

Interview met

klaske bouwmeester

mem van Roelof, Anneke en Marit

Waar kun je nu beter afspreken met **Klaske** dan in Grou, bij het **'Marit Bouwmeester zeilcentrum'**. Wij treffen elkaar daar op een mooie vrijdagochtend op het terras met uitzicht op het Prinses Margrietkanaal.

We maken kennis met Klaske, die samen met haar man Jeen in Warten woont. Zaten de ouders van Jeen in de korfbalwereld, Klaske is van jongs af aan altijd gewend geweest dat haar ouders een boot hadden. Er werd toen ook al heel veel gezeild. Toen Klaske en Jeen getrouwd waren kwam er ook een boot en later met de kinderen werd die als mothership gebruikt bij de zeilwedstrijden o.a. in Grou en op het Sneekermeer. Alle drie kinderen zeilden graag, alhoewel er ook een surfplank mee was. Het plezier stond voorop. Klaske en Jeen hebben veel ritjes naar Grou gemaakt toen de kinderen gingen trainen bij de Koninklijke Watersportvereniging Frisia. Eerst in een Optimist en vanaf een jaar of 15 -18 in een Splash. Toen had Klaske al gauw in de gaten dat je als ouders wel achter de kinderen moet staan voor wat betreft het zeilen van wedstrijden. Anders wordt het niks. Als ouderpaar gingen ze ook wel gescheiden met de kinderen op pad. Klaske ging vaak met Roelof en Anneke en Jeen met Marit naar wedstrijden. **Marit** is van een Optimist-boot gelijk overgestapt naar de **Laser-Radial-klasse** toen ze zo'n 15 jaar was en mem Klaske kan zich herinneren dat ze soms meer zwom dan zeilde. De boot was eerst nog te groot.

Wat eerst begon als hobby werd toch later meer serieus en zo zijn ze vaak met de jeugdkernploeg naar Hyères in Frankrijk geweest als begeleiders. Klaske vertelt dat zij als ouder--begeleiders o.a. ook mee zijn geweest naar WK in Carnac (Fr) en Riccione (It). En natuurlijk naar de **Olympische Spelen** met Marit. Eerst in 2012 naar Londen, waar Marit zilver won. Vervolgens in 2016 naar Rio de Janeiro waar het goud werd en Klaske en Jeen zouden nu mee zijn geweest naar Tokio als Corona geen roet in het eten had gegooid. De vlucht en het appartement waren al geboekt, maar zijn toch na verloop van tijd geannuleerd. En zoals wij nu weten is er ook geen publiek toegelaten in Tokio. Dus werd het thuis achter de computer kijken met als toevoeging het track en trace-systeem. Soms werden ze dan wel door Marit gebeld of ge-appt na de race. Deze vlugge communicatie heeft Klaske wel als zeer positief ervaren. Ze vertelt nog over de tijd dat er in de beginjaren nauwelijks contact was, maar dat er in Dubai (2003) voor het eerst werd ge-sms't. En dan gelijk al een berichtje terug ontvangen!

Klaske Bouwmeester

Als je Klaske vraagt naar **de mooiste overwinning** dan is dat toch voor haar **Rio in 2016**. Marit was er al heel vaak geweest en had er tegenover haar ouders al veel over verteld.

Dus toen Klaske en Jeen er werkelijk waren kwam het hen niet eens zo vreemd voor. Ze voelden zich er al gauw thuis. **De medal-race** hebben zij vanaf het strand beleefd, vaak werd er zo ver op zee gevaren dat ze het nauwelijks konden volgen. Toen Marit daar goud won kwam ze gelijk met de Nederlandse vlag om de schouders bij haar ouders voor de tribune. Roelof was er in Rio bij als trainingspartner, dus nog niet als coach. Dat is in de aanloop naar Tokio veranderd, Roelof is Marit haar coach geworden. Na dit Olympisch goud heeft het reeds bestaande zeilcentrum in Grou de naam van 'Marit Bouwmeester zeilcentrum' gekregen. Marit heeft in het bijzijn van haar familie bij de naamgeving de laatste letters erop geplakt.

En natuurlijk heb je als ouders ook te maken met de pers/-media. Voor de spelen heeft Omrop Fryslân een documentaire van hen gemaakt en tijdens of na de spelen waren NPO1 in Hilversum, Humberto (Marit en Roelof aan tafel en Klaske, Jeen en zus Anneke in het publiek) geïnteresseerd. De huldiging van de sporters in Scheveningen was ook voor de familie een van de hoogtepunten.

Als wij aan **Klaske** vragen of het zeilen van de kinderen hun leven heeft verrijkt dan is haar antwoord positief. 'Ja, wij hebben zo heel veel mensen leren kennen en zijn op heel veel plekken op de wereld geweest. Ook de warme vriendenband met ouders van andere sporters is erg leuk', zegt Klaske. Klaske heeft al vanaf het begin verslagen in kranten en foto's in de media uitgeknipt voor de kinderen en die ingeplakt. Zij hoopt natuurlijk dat in de loop der jaren de kinderen hiervoor belangstelling zullen krijgen en de waarde ervan inzien. Wij bedanken Klaske vervolgens voor haar bereidheid om ons een en ander over haar gezin te vertellen.

Als afsluiter kunnen wij melden dat Klaske en Jeen volgende week gaan fietsen in Frankrijk. En op het programma staan 10 Alpen cols o.a. de Alp d'Huez, Galibier, enz.

De appel valt vaak.....

Anneke Algera-Burgy en Jantsje Kalsbeek-Nauta

Marit voltooit haar naam op het zeilcentrum in Grou

wandelvrouwen van nu

Vandaag ben ik in de auto op weg naar Hijken in Drenthe, waar ik de wandelvrouwen van Drenthe zal ontmoeten. Fijn om elkaar na zo'n lange tijd weer even te zien. In Hijken woont **Marchien** (73); **Willy** (78) uit Beilen; **Taetske** (67) uit Makkum (tussen Beilen en Holthe) zijn er ook. Ze zijn alle drie lid van de afdeling Holthe. Omdat er regen wordt verwacht maken we eerst een foto in de tuin van Marchien.

De **wandelvrouwen** lopen al vanaf ± 2009. Ze begonnen bij de Vrouwen van Nu in Drenthe, waar elke maand bij een andere afdeling een wandeling wordt georganiseerd. In het landelijke Magazine lazen ze over wandelingen in Groningen en besloten ook daar mee te wandelen. Het begon met het Jacobspad van Uithuizen naar Hasselt. Dit kreeg in 2014 een vervolg met een wandelreis in Spanje, waar ze 5 mooie etappes tussen Pamplona en Santiago de Compostella liepen. Dat was een niet te vergeten SUPERREIS. Met deze groep, onder leiding van de reiscommissie van Groningen, liepen ze ook het Zevenwoudenpad, de Loop van de Reest, het Drenthepad en het Groot-Frieslandpad van Haulerwijk naar Leer. Er volgden weer buitenlandse wandelreizen naar Griekenland, Madeira en Portugal. Voor volgend jaar staat het Krijtlandpad in Zuid-Limburg op het programma. Ik kon aan de vrouwen vernemen dat ze prachtige tochten hebben gelopen, ze genieten er nog van.

Wandelen in Friesland kwam er in 2017 bij. Eerst het Groot Frieslandpad van Stavoren naar Haulerwijk; daarna de Elfsteden Rûntjes en de Noardlike Fryske Wâlden. In 2020 stonden weer rûntjes op het wandelprogramma, die door de wandelaars zelf worden georganiseerd. Na twee wandelingen liep alles allemaal anders door de Corona pandemie. Deze rûntjes beginnen weer in september 2021 en Drenthe mag de aftrap geven om weer met z'n ALLEN te lopen. 'We vinden het best spannend!'

Marchien, Willy & Taetske

Tijdens de corona periode liepen ze met vier vrouwen routes in eigen provincie. Toen er wat meer mocht, gingen ze ook een dag naar Ameland om te wandelen, waar het echte vakantiegevoel weer boven kwam. 'We kijken er naar uit om weer mooie tochten met Vrouwen van Nu te lopen.' Helaas stopt Willy ermee, ze vindt het erg spijtig, maar 20 km wordt haar echt te ver. Taetske loopt nog het Jabikspaad van St. Jacobiparochie naar Hasselt. Marchien het Drenthepad en is halverwege het Pieterpad.

Wandelen geeft je rust, je hebt een doel, dwang om verder te gaan, afmaken waar je mee bezig bent enzin om weer aan een andere tocht te beginnen.

Hun wandelgroep is een hecht vriendinnengroepje geworden. Als er geen wandelen was geweest, was dit niet ontstaan. Ze steunen elkaar, praten veel en als je even alleen wilt lopen kan dat ook.

Froukje Hijlkema-Schaap

commissie reizen

INFO- EN ONTMOETINGSMIDDAG op

maandag 1 november 2021!!

Plaats: de Kurioskerk, Julianalaan 38 in Leeuwarden

Aanvang: 14.00 uur

Tijdens deze bijeenkomst worden de reizen voor 2022 van de Vrouwen van Nu gepresenteerd.

Iedereen is welkom!

we gaan weer van start . . .

Afdeling Koudum:

We gaan weer van start en hopen onze leden weer te kunnen ontmoeten! We hebben ze, en zij ons, gemist het afgelopen jaar. Door het coronavirus moesten we allemaal verplicht thuisblijven en ons op eigen wijze zien te vermaken. Voor de één lukte dat beter dan voor de ander. Gelukkig dachten leden dikwijls om elkaar door even te bellen en een praatje te maken. Als bestuur probeerden we ook zoveel mogelijk **contact** te houden. Rond de kerstdagen brachten we persoonlijk de beste wensen en een heerlijke koek in de vorm van het Vrouwen van Nu embleem, gemaakt door de plaatselijke bakker. In het voorjaar volgde een lieve groet met een fleurig bloementje.

Ook organiseerden we 'Zwaan kleef aan' fietstochten. Iedereen die mee wilde en kon kwam bijeen, op donderdagmiddag om de veertiendagen, om een tochtje te maken. Voor de gezelligheid dronken we onderweg een kopje koffie met iets lekkers. Op deze manier konden de dames elkaar toch ontmoeten. Geen van de leden bedankte als lid in het afgelopen coronajaar. Dat geeft ons weer moed om door. We hopen op een 'normaal' verenigingsseizoen en wensen alle afdelingen hetzelfde toe.

Bestuur afdeling Koudum, Ytsje Hettinga

redactie & kopij

Het decembermagazine verschijnt in week 50.

Aanleveren highlights vóór 5 november en

kopij vóór 20 november op het redactieadres:

vrouwenvannu.redactiefryslan@gmail.com

honderdjarige

in afdeling Franekeradeel

Neel Tholen-Bijleveld speelt op honderjarige leeftijd nog vloeiend piano. 'Rôlje, rôlje wetterweagen' klinkt het in haar kamer. Neel werd geboren op 31 juli 1921 in Utrecht. Ze woonde een groot deel van haar leven buiten Friesland, maar thuis was de spreektaal altijd Fries. Haar familie kwam uit Blija, een klein Fries dorp aan de waddenkust, waar Neel als meisje altijd ging logeren bij haar beppe; en waar zij later ook beslist begraven wilde worden, zei zij altijd.

Zij trouwde in 1950 met Rikus Tholen, die meubelmaker was. Na diverse verhuizingen kwam het gezin in Friesland terecht, want Rikus kon aan de slag als werkmeester bij de sociale werkplaats in Franeker.

Hij overleed in 1983. Dat was een grote klap voor Neel, maar ze putte veel kracht uit een nieuwe vriendschap met Loek Hoekstra, die ook net weduwe geworden was. Samen waren ze lid van de Vrouwen van Nu, en daar kwamen ze ook altijd samen op de bijeenkomsten. Ook gingen ze er samen jarenlang op uit met Neels kleine caravan, een Puck Eriba.

Neel had heel veel hobby's, ze maakte houtsnijwerk, naaide kleding, schilderde en was streng in haar tuinonderhoud. Ze bracht heel lang eten rond voor ouderen, en speelde veel piano voor de 'âlde minsken' in Saxenoord.

Het is echt bijzonder dat ze nog zo goed kan spelen, want haar geheugen is de laatste jaren, vooral na het overlijden van haar vriendin Loek Hoekstra, achteruit gegaan. Tot twee jaar geleden woonde zij nog zelfstandig, maar nu is Hayema State in Stiens haar woning. Ze speelt er graag piano en vierde haar 100e verjaardag in kleine familiekring. Ze heeft nog een 96-jarige zus, 3 kinderen, 8 kleinkinderen en 3 achterkleinkinderen.

Veel leden van Afdeling Franekeradeel, waarvan zij sinds 1954 lid was, stuurden haar kaarten op haar verjaardag, die door de familie voor haar in een boek werden opgeplakt. Een heel bijzondere verjaardag!

Marion Althuisius, afd. Franekeradeel